

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 518/2022
24.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Радмиле Драгичевић Дичић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због продуженог кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Ивковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр. 485/2021 од 09.12.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 35/22 од 26.01.2022. године, у седници већа одржаној дана 24.05.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Ивковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр. 485/2021 од 09.12.2021. године и Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 35/22 од 26.01.2022. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 11К бр. 485/2021 од 09.12.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела полно узнемиравање из члана 182а став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 2 године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Истом пресудом одлучено је о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Кж1. бр. 35/22 од 26.01.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Лесковцу 11К бр. 485/2021 од 09.12.2021. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Мирослав Ивковић у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе да је извршио предметно кривично дело и одреди да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у преосталом делу захтев недозвољен и нема законом прописан садржај.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче да је последица као обележје кривичног дела из члана 182а КЗ, понашање које изазива страх или изазива непријатељско, понижавајуће или увредљиво окружење и да су те последице алтернативно постављене, те стим у вези наводи да је јавна тужба преиначеним оптужним актом са главног претреса од 23.11.2021. године окривљеном ставила на терет, да је својим понашањем код оштећене малолетне наводно изазвао страх и да је одбрана у поступку била усмерена на доказивање непостојања ове последице. Даље се наводи да је од стране првостепеног суда у потпуности прихваћен овакав навод из оптужног акта и окривљени осуђен за изазивање страха код малолетне оштећене, али да је другостепени суд, суочен са доказаном чињеницом од стране одбране да последица у виду страха није постојала, у образложењу своје пресуде на страни четири у последњем пасусу заузима став супротан наводима оптужног акта и наводи „да је у конкретном случају наступила последица која се огледа у стварању понижености и увређености“.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Имајући у виду цитирану одредбу, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, се може учинити само у изреци, а не у чињеничном опису радње у образложењу пресуде, а како то бранилац погрешно наводи, указујући

на разлику између чињеничног описа радње извршења кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим у изреци пресуде и образложења другостепене пресуде.

Сходно изнетом, неосновани су наводи браниоца окривљеног којима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, а које повреде су, у смислу члана 485. став 4. ЗКП, законом дозвољени разлози за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном, преко браниоца. Међутим, наведену повреду, бранилац окривљеног образлаже наводима да је одбрана у току поступка доказала да није постојала последица у виду страха, а чије постојање је било нужно потребно, те да у одсуству постојања ове последице, поступање окривљеног не представља кривично дело. С тим у вези бранилац окривљеног износи сопствену оцену исказа сведока ББ и ВВ, као и других доказа, из којих изводи закључак да у конкретном случају није наступила последица кривичног дела – страх код оштећене. Такође, бранилац износи сопствену оцену налаза и мишљења вештака ИТ струке Новице Вучића истовремено оспоравајући чињеницу да је спорне поруке послао управо овде окривљени АА.

На описани начин, по ставу овог суда, бранилац у суштини оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП, дајући при томе сопствену оцену доказа супротну од оне дате од стране нижестепених судова.

Имајући у виду да бранилац окривљеног, правноснажне пресуде побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа, а што не представља законски разлог, због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном, преко браниоца, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног, у овом делу оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости нумерише и повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је такође законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном, преко браниоца, али наводи захтева не садрже објашњење у чему се конкретно та повреда састоји, односно не означава нити образлаже који је то незаконити доказ на коме је пресуда заснована.

Сходно изнетом, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења разлога за подношење захтева за заштиту законитости, а што у случају подношења захтева за заштиту законитости због повреде закона члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, подразумева одређење повреде, због које се захтев подноси, као и образложење у чему се та повреда конкретно састоји.

Такође, у захтеву бранилац истиче и да окривљени није имао правично суђење и да су повређена његова права гарантована Законом, Уставом Републике Србије и Европском конвенцијом о људским правима.

Међутим, како уз захтев бранилац окривљеног није доставио одлуку Уставног суда или Европског суда за људска права, којом је утврђено да је окривљеном или другом учеснику у поступку повређено или ускраћено људско право или слобода које су зајемчена Уставом или Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и додатним протоколима, то захтев за заштиту законитости ни у овом делу нема законом прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП.

Врховни касациони суд, према изричитој одредби члана 489. став 1. ЗКП, испитује правноснажну одлуку или поступак који је претходио њеном доношењу у оквиру разлога (члан 485. став 1. ЗКП), дела и правца побијања који су истакнути у захтеву и није овлашћен да по службеној дужности оцењује коју конкретно повреду закона или други разлог, је бранилац имао у виду приликом подношења захтева.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, на коју повреду се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Мирослава Ивковића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду одбио као неоснован, док је у осталом делу, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП захтев одбацио и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.**

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**